

2018. április 1. – Húsvétvasárnap – Jn 20,1-9 – Az üres sír

A tanítványok halott mesterüket gyászolják, fel sem tudják fogni, hogy milyen megrázkódtatásokkal teljes volt az utóbbi néhány nap. Zavarodottságukat fokozza, hogy a Jézushoz közel álló magdalai Mária hírt hoz arról, hogy a sír üres. Ez a rész nem foglalkozik azzal, hogy katonák is őrizték a sírt, hogy a halott eltűnése a sírból minek is lehet köszönhető.

A racionálisan is értelmezhető tények leírásában az első mehökkentő adat, hogy a gyorsabban futó tanítvány, aki a szentíró szerint a „szeretett tanítvány”, nem megy be rögtön az üres sírba, hanem megvárja idősebb társát. Vajon melyikünk állná meg, hogy ne menjen be elsőnek, ha valamin csodálkozni kell, vagy olyasmit láthatunk, ami nekünk életbevágóan fontos?

A tapasztaltabb Péter elsőnek ment be és látta a halotti lepleket. Itt a szöveg kissé pontatlanná válik. Az egyik fordítás gyolcsot (egyedül), a másik vásznakot (többes szám) említ. A szemfedőkendő helye minden fordításban pontos. A szeretett tanítvány is bement a sírba Péter után, látta, hogy mi van a test helyén, és *hitt*. A szentíró fontosnak tartja elmagyarázni, hogy ez azért volt, mert addig a pillanatig nem értették, hogy az Írás szerint Jézusnak a halottaiból kellett feltámadnia.

A hit néhány fontos kritériuma jelenik meg előttünk: A hit beigazolódtott meggyőződés. A hit önmagában lehet önáltatás, tévedés vagy bármi, ezért a valódi hit megjelenéséhez szükség van az előzetes tudásra, tapasztalatra, a tekintélyre (mások bizonyosságára és kontrolljára). A tanítvány(ok) hite nem magából az üres sír tényéből született. A tapasztalati tény, korábbi tanulmányaik és tapasztalataik igazolódnak, a tekintély (Péter) jelenléte és az, hogy embertársuk kontrollja is tanúsítja, hogy amit éreznek és látnak, nem képzelődés.

Felismerem-e a jeleket életemben, ami erősíti hitemet? Van-e akivel megoszom hitem lényegét, a hozzá vezető utat? Van-e közösségem, amelyet gazdagíthatok a hitemet erősítő tapasztalatokkal? Meg tudom-e fékezni kíváncsiságomat, lelkendezésemet, a belőlem kikívánckozó közlésvágyat, hogy a testvérem az én véleményem előadása előtt szembesüljön a kérdéssel, élménnyel? (Ezáltal a hitet erősítő kérdés valamennyiünk javára válik, és nem engem tol előtérbe a tolakodó sikerélmény, vagy fontoskodás.)

Benyhe István, Budapest